Dr. Janza Frigyes

A Magyar Rendészettudományi Társaság megalakulásának előzményei, a Társaság szervezeti és működési céljai*

2004. május 24-én 116 alapító taggal megalakult a Magyar Rendészettudományi Társaság. A Társaság célja:

– a rendészettudománnyal és a rendészettel kapcsolatos tudományos ismeretek fejlesztése, az egyes rendészeti problémák tudományos vizsgálata;

– a rendészettel összefüggő és más kapcsolódó szakterületek iránt érdeklődő, azokkal tudományos igénnyel foglalkozó vagy foglalkozni kívánó állampolgárok összefogása, a rendészettudomány fejlődésének szolgálata, a tudományos eredmények gyakorlati alkalmazásának segítése;

– megfelelő fórum biztosítása a Társaság tagjai részére ismereteik bővítésére, kutatásaik segítésére, szakmai eredményeik terjesztésére, publikálására, szakmai színvonaluk emelésére, továbbá érdekeik védelmére;

– a magyar rendészettudományi élet hagyományainak felkutatása, ápolása, a szakmai egység és az együvé tartozás érzésének, gyakorlatának erősítése.

A Társaság a céljait – szervezeti értelemben – Tagozatok, és a Tagozatokon belül működő Szakosztályok eredményei által kívánja elérni és megvalósítani. A Társaság az alapító közgyűlésen elfogadta az Alapszabályt és megválasztotta a tisztségviselőket:

- Elnök: prof. Dr. Korinek László
- Elnökhelyettesek: Dr. Blaskó Béla, Dr. Felkai László, Dr. Finszter Géza
- Főtitkár: Dr. Janza Frigyes
- Titkár: Dr. Sallai János
- Elnökségi tagok: Dr. Bukovics István, Dr. Deák Péter, prof. Dr. Farkas Ákos, prof. Dr. Halmy László, Dr. Lőrincz József, Dr. Salgó László, Dr. Teke András, Dr. Túrós András, Vörösmarti Mihály
- Felügyelő bizottsági elnök: Dr. Nyiri Sándor
- Felügyelő bizottsági tagok: Dr. Gubicza József, Dr. Hangya Kálmán, Dr. Havasi Zoltán, Dr. Lontainé Dr. Santora Zsófia, Dr. Papp Antal, Dr. Szakács Gábor

A Társaság tiszteletbeli elnöke: prof. Dr. Katona Géza

A Társaság tagozatai és felkért (részben már megválasztott) elnökei:

Bűnügyi és igazságügyi tagozat: Dr. Sárkány István

Közbiztonsági tagozat: Dr. Liszkainé dr. Nagy Éva Katalin

* A Magyar Börtönügyi Társaság tudományos ülésén 2004. november 26-án elhangzott előadás bővített, szerkesztett szövege.

Határrendészeti tagozat: Dr. Virányi Gergely
Igazgatási tagozat: Dr. Bencze József
Katasztrófavédelmi tagozat: Dr. Bukovics István
Önkormányzati rendészeti tagozat: Dr. Kiss Imre
Polgári biztonságvédelmi tagozat: Vörösmarti Mihály
Közgazdasági tagozat: Jenei Zoltán
Humán tagozat: prof. Dr. Halmy László
Informatikai és statisztikai tagozat: Dr. Eiselt György
Polgárőr tagozat: Tóth Tibor
Biztonságpolitikai tagozat: Dr. Szövényi György
Társadalomtudományi tagozat: Dr. Krémer Ferenc
Kommunikációs tagozat: Dr. Garamvölgyi László

Megalakult az Elnökség mellett a Gazdasági Tanács, melynek elnöke Valenta László. A Társaság gazdasági felelőse Cáder Imréné, az RTF gazdasági igazgatója.

A Társaság elnevezése

Fotó: MRTT

Dr. Janza Frigyes főtitkár az MRTT alakuló közgyűlésén köszönti az elnökség és a felügyelő bizottság tagjait

A Társaság nevében lévő „rendészet" fogalmat a legszélesebb értelmezés szerint fogjuk fel. A „rendészet" szó idegen nyelvekre alig fordítható, azonban pl. a német szóhasználat szerinti: „rendőr-tudomány", a „rendőr" szó más jellegű és tartalmú hazai használata és történetisége miatt ellenérzést váltott ki a hazai szakmai körök részéről. Ezért megőriztük a „rendészet" szó használatát, annak ismételt hangsúlyozásával, hogy ezt a kifejezést a legszélesebb körű kiterjesztéssel, a közrenddel és közbiztonsággal, a belső renddel kapcsolatos állami, önkormányzati, társadalmi, vállalkozói és állampolgári tevékenységek célirányos – szándékok, tevékenységek és magatartások összességét kifejező fogalomként értelmezzük, amikor rendészettudományról beszélünk. Természetesen ez az értelmezés nem zárja ki, sőt kívánatosnak tartja, hogy magát a rendészet szót a mindenkori jelzős szerkezetében, az éppen tárgyalt fogalmi hierarchiához igazodó tartalommal használhassuk.

Az elnevezés tehát felfogásom szerint elsősorban konvencionális kérdés mindaddig, amíg széleskörű tudományos közmegegyezés nem születik a rendészet szó egzakt, modern tartalmát illetően.

Itt röviden, a magyarázat igénye nélkül említendő, hogy a Társasággal szembeni egyik legnagyobb kihívás, éppen a rendészeti szaknyelv modernizálása, az idegen szakkifejezések magyar megfelelőinek megalkotása lesz.

A Magyar Rendészettudományi Társaság (MRTT) megalakításának előzményei és okai

Az MRTT megalakításának előzményei és okai az alábbiak szerint csoportosíthatók:

– **hazai okok;**
– **európai kihívások;**
– **globális hatások;**
– **tudományos eredmények;**
– **oktatási rendszerek megújulása;**
– **szakmai (rendvédelmi-rendészeti) nyomás;**

1. A hazai (belső) okok elsősorban a rendszerváltás speciális hatásaként generálódtak. Ezen „rendészeti" szakmatörténeti okok részletes feltárása majd a rendészettudomány feladata lesz, de néhány lényeges mozzanat már most is megnevezhető:

- újra kellett szabályozni a rendvédelmi-rendészeti szervek helyét, szerepét, hatáskörét és feladatait az új alkotmányos struktúrában, a demokratikus intézményrendszeren belül;
- megszülettek a vonatkozó törvények, rendeletek;
- megtörtént a rendvédelmi-rendészeti szervek „depolitizálása";
- „humán"-fejlesztést kellett végrehajtani (pl. 1991-ben a rendőrségi zászlósi-tiszthelyettesi állomány mindössze 20%-a volt érettségizett. Ez az arány, a még kifutó állománnyal terhelten is, jelenleg 90% fölötti);
- meg kellett szüntetni a hivatásos létszámhiányt;
- a rendvédelmi-rendészeti tevékenységet számos vonatkozásban az államigazgatás általános szabályaihoz kellett igazítani;
- létre kellett hozni, az EU-csatlakozási és a schengeni folyamat részeként a kompatibilis (esetenként analóg és/vagy homológ) struktúrákat, megalkotni a vonatkozó jogszabályokat;
- szervezési értelemben „le kellett követni" az állami erőszak-monopólium strukturális és hatásköri konzekvenciáit;
- a megváltozott gazdaság- és személyzetpolitika részeként decentralizálni és/vagy dekoncentrálni kellett a gazdálkodási és a személyzeti hatásköröket;
- jelentős informatikai, technikai és ügyviteli fejlesztésekre került sor;
- mindeközben reagálni kellett – adekvát válaszokat adva – a robbanásszerűen elharapódzó bűnözésre.

Megelégedéssel állapíthatjuk meg, hogy a jelzésszerűen felsorolt feladatokat rendvédelmi-rendészeti szerveink szakszerűen megoldották. Általánosságban is elmondható, hogy az államigazgatás példásan helytállt a rendszerváltás – sokszor a politika által is gerjesztett – hektikus, lázas folyamatában. Tette ezt úgy, hogy a politika kurzusváltá-

sok sajnos nem hagyták érintetlenül a közigazgatási kar személyi összetételét és létszámát sem.

Megállapítható azonban, hogy a jelzett feladatok elsősorban extenzív jellegű változást takarnak, mert az elmúlt 15 évben a rendelkezésre álló erők és eszközök szűkössége miatt nem voltak adottak az egyidejű mennyiségi és minőségi fejlesztések költségvetési és logisztikai feltételei.

A rendészeti politika helyesen ismerte fel, hogy a történelmi determinációk – a humán fordulat megtörténtéig – csak a mennyiségi (strukturális) változtatásokat teszik lehetővé, és ezeket is csak úgy, hogy az irányítók alkalmasságától és helytállásától függetlenül, minden évben költségvetési hiánnyal kellett számolni. Háttérbe szorultak a fejlesztés intenzifikáló elemei, a mennyiségi szemlélet mellett alig kaptak támogatást a minőségi szempontok. Nyilvánvaló volt, hogy a permanens átalakítási lázban égő rendészeti szervezetek esetében még egy elkötelezett és magas szakmai nívójú vezetés sem képes a túlköltekezést megakadályozni, miközben máig vitatott kérdés, hogy a hiánynak mi az eredendő oka: a „parancsra" történő alultervezettség, az állam szűkmarkúsága, vagy a relatív túlköltekezés.

Összességében azonban – politikai és igazgatási értelemben – befejezettnek tekinthető a rendvédelmi-rendészeti szervek demokratizálási, korszerűsítési folyamata. Kimondható ez annak ellenére is, hogy az EU-csatlakozás még számos, bár nem kardinális változással járó feladatot tartogat számunkra.

Ez a megváltozott helyzet a rendészeti vezetés számára paradigmálisan új helyzetet teremt, mert programszerűen is megkezdhetővé válik a rendvédelmi-rendészeti szervek fejlesztésének intenzív, minőségi szakasza. Az intenzív fejlesztés kényszere azonban új kihívásokat támasztott a tudománnyal szemben is. Ez az igény sürgetően veti fel a rendészettudomány aktívabb szerepvállalását.

2. A régebbi uniós országok rendvédelmi-rendészeti modernizációja nem sokkal előzte meg a csatlakozó országok konvergáló szándékait. A modernizációs folyamat minden országban elsőbbséget biztosított a történelmi hagyományokon alapuló szerves fejlődésnek az erőszakos egységesítő törekvésekkel szemben, de mégis minden nemzeti folyamatban megragadható a közös elvi alap és a szándékok azonos irányultsága. Ezek közül a legfontosabbak:

- stratégiai gondolkodás;
- összhang a közigazgatási és az igazságszolgáltatási reformokkal;
- a civil közigazgatás és a rendészeti igazgatás történelmi elkülönülésének felszámolási szándéka;
- új kriminálpolitika;
- társadalmi részvétel, szubszidiaritás, önkormányzatiság elve;
- a rendészeti általános felhatalmazás tanának felülvizsgálata;
- bűnmegelőzés a középpontban;
- teret nyert a minimális erőszak elve;
- a rendőrségi anyagi- és eljárásjog újrakodifikálása;

- erősödjenek a társadalmi önvédelem egyéni és közösségi formái;
- magánbiztonsági szolgáltatások növekvő szerepe, a hatósági erőszak- monopólium részleges átengedése;
- a közbiztonság kooperációs termék legyen;
- a változások törvényekben öltsenek testet.

Az európai hatások másik vonulata az uniós törekvésekhez köthető. A nagy európai szakmai szervezetekhez való igazodás szükségessége megteremtette jelenlétünket e szervezetekben (Europol, KERA, CEPOL, AEPC, Eurojust stb.). Nagyobb volumenű változásokat gerjesztett a schengeni csatlakozásunk folyamata mind a határőrizet, mind a menekültügy területén. Az Európa Tanács 2004. novemberi brüsszeli ülésének állásfoglalása az európai rendészeti tevékenység következő ötéves tartalmáról és a szükséges szervezetfejlesztésekről előrevetíti a további hazai erőfeszítések szükségességét. Az újabb „A szabadság, a biztonság és az igazság megerősítése az Európai Unióban" címet viselő hágai program valamennyi rendvédelmi, igazságügyi, menekültügyi, katasztrófavédelmi, titkosszolgálati és rendészeti szerv számára világosan kijelöli a fejlesztések irányát, esetenként a konkrét tennivalókat.

3. A nemzetközi hatások esetében talán erőltetettnek tűnik egy rendészettudománynyal foglalkozó társaság megszületését globális dimenzióba helyezni, de egyes történelmi események gerjeszthetnek ilyen hatásokat is. 2001. szeptember 11. kétségkívül ilyen dátum. A terrorizmus gátlástalan akciója önvizsgálatra és ellenlépésekre kényszerítette a szabad államokat.

Nekünk is fel kellett tennünk a kérdést: vajon megfelelő tudományos háttérrel tudunk-e közelíteni a problémához? Van-e akadémiai szervezet, kormány felügyelte tudományos organizáció, vagy akár tárcán belüli önálló kutatóintézet, amely hivatásszerűen a rendészet, a biztonság kérdéseivel foglalkozik? A válasz ismert, nincs ilyen szervezet. Ebben a helyzetben a tudományos kapacitások felszínre hozásának, mozgósításának, kanalizálásának leggyorsabb és talán leghatékonyabb megoldásaként egy civil szervezet létrehozása kínálkozott.

A Magyar Rendészettudományi Társaság, a klasszikus társasági céljain túl, egyik legfontosabb feladatának tekinti a migráció, az emberkereskedelem, a terrorizmus és a szervezett bűnözés nemzetközi formáinak tudományos igényű feltárását, az ellenük folytatott küzdelem tudományos támogatását.

4. A Társaság megalakulását nagymértékben segítette, hogy az elmúlt évtizedekben számos tudomány és segédtudomány felkarolta a rendészet-rendvédelem problémáit. A klasszikus jogtudomány alrendszereiként fejlődtek olyan interdiszciplináris, majd multidiszciplináris tudományok, amelyek mind-mind érintették ugyan a rendészet területét, de egyik sem vállalhatta föl e sajátos ágazat teljes körű tudományos ápolását.

Egyre inkább világossá vált a felismerés, hogy a rendvédelmi-rendészeti ágazatban tevékenykedők tudományos tevékenységét már nem lehet sem a hadtudomány „zubbonyával letakarni", sem más tudományok (pl. kriminológia, kriminalisztika)

alrendszereiként definiálni. A rendészettudomány önállósági törekvéseinek szabad teret kellett engedni.

Anélkül, hogy jelenleg egzakt definíciókkal rendelkeznénk e tudomány rendszertani helyét, szerepét, tárgyát és egyedi módszertanát illetően, sürgetőleg jelentkezett a rendészettudomány elismertetése iránti igény. Gyorsította ezt a folyamatot az EU-csatlakozási folyamatunk, mivel számos más országban már elfogadott és igényelt tudomány a rendészettudomány.

Tekintettel a rendészettudományi infrastruktúra szinte teljes hiányára, a Rendőrtiszti Főiskola vállalta fel a tudománnyá váláshoz nélkülözhetetlen – több évig tartó – alapkutatást, és az ennek eredményeit bemutató tudományos rendezvények, konferenciák megtartását, a publikációk megjelentetését. A Magyar Tudományos Akadémia IX. Osztályának 2003. szeptemberi ülésén, Szabó András akadémikus előterjesztése nyomán döntés született a rendészettudomány befogadásáról.

Ezt követően már adott volt a feladat: hozzuk létre e tudomány „civil" pillérét, társadalmi reprezentációját, a Magyar Rendészettudományi Társaságot.

Erőteljesen támogatta ezt a folyamatot a Pécsi Egyetem Doktori Iskoláján belül létrehozott rendészeti jellegű PhD- tagozat, melyért köszönettel tartozunk.

Mégis, megkülönböztetett tisztelet azoknak a „nagy elődeink"-nek jár, akik több évtizedes tudományos tevékenységükkel tartalommal töltötték meg a rendészettudomány fogalmát, és ezzel lehetővé tették számunkra a Társaság megalakítását.

5. A rendvédelmi-rendészeti szervek oktatási-képzési rendszere az elmúlt 15 évben jelentős változásokon ment át. Az állami oktatási rendhez igazodva, az alapfokú képzések az állami szakképzési rendszer részeivé váltak. A rendőr és határrendész képzés ezen túlmenően a közoktatási rendszerbe is beépült.

A Rendőrtiszti Főiskola továbbra is az ágazat meghatározó felsőoktatási intézménye. A rendszerváltás óta többször felvetődött az RTF egyetemmé fejlesztésének gondolata, de állami programként csak a BM Oktatási Főosztálya által 1998-ban készített „Belügyi Oktatási Koncepció"-ban kapott cselekvési szabadságot az elhatározás.

Nyilvánvaló volt ugyanis, hogy nem lehetséges a minőségi fejlesztés „kölcsönvett" tudományterületek akkreditációs célú felhasználásával. Bármennyire is kiforratlannak tűnik még a rendészettudomány önmeghatározása, szerencsésebb eljárás e tudománnyal minősíteni pl. a főiskola közbiztonsági tanszékének tevékenységét, mint a jelenleg hatályos rend szerint a hadtudományéval.

A felsőoktatás minőségi fejlesztését felgyorsító és egységesítő ún. Bolognai folyamat „utolérte" az eredeti kezdeményezésünket, így ma már evidenciaként kezelhetjük a rendészeti négy-szintű felsőfokú képzés bevezetését. Remélhető, hogy e több évig tartó folyamatot a rendészettudomány hathatósan tudja majd támogatni.

6. A rendvédelmi-rendészeti szervek modernizációs folyamata – számos értelmezési kérdésen túlmenően – felvetette az intézkedések tudományos megala-

pozottságának igényét is. Az egyre kvalifikáltabb állomány, nemcsak hogy nem fogadta el a gyakran csak az „így döntöttek odafenn" indoklással magyarázott változtatásokat, hanem sok esetben maga is késznek mutatkozott az elvi-tudományos igényű válaszok megfogalmazására. Részben e kettős – elvárás és megoldás – nyomásnak próbál megfelelni a rendészettudomány, amikor legfontosabb feladatai egyikének a vezetői munka megalapozásához szükséges tudományos háttér biztosítását tekinti. Támogatja olyan eljárások, más tudományok és a praxis összefogásával született olyan technikák és innovatív kezdeményezések térnyerését, amelyek jelentős mértékben járulhatnak hozzá a rendészeti tevékenység színvonalának emeléséhez.

Ha van tudást „termelő" tudós, és tudást „fogyasztó" döntéshozó, akkor kell, hogy legyen „tudás-feldolgozó", „tudáskereskedő" vagy „tudás-tudakozó" is. A rendészettudomány egyidejűleg kívánja teljesíteni e funkciókat. Termelni, feldolgozni, ismertetni, tárolni, szállítani és beüzemelni egyaránt fontos feladatunk lesz.

A rendszerváltást követően mintegy tíz évig nem működtek a belügyi tárcánál a tudományos tanácsok. Ma már teljes körű a tudományos bizottságok és tanácsok rendszere, de a kutatási folyamatok támogatottsága még sok kívánni valót hagy maga után, miként nem tekinthető gálánsan nagyvonalúnak a publikációs és ismeretterjesztő funkciók támogatottsága sem, annak ellenére, hogy pozitív példaként említhetjük pl. a határőrség vagy a katasztrófavédelem ez irányú gyakorlatát, vagy a Polgárőrség tudományt támogató hozzáállását, illetve a büntetés-végrehajtás ez irányú törekvéseit.

A rendőrség tudományos tevékenysége megújulóban van. A rendészeti tevékenység egész világon tapasztalható átalakulási folyamata ma még megválaszolatlan kérdések sokaságát zúdítja a rendészettudományra.

A közbiztonsági, a bűnügyi és a rendvédelmi-rendészeti csapattevékenység Európa-szerte tapasztalható szétválási és egyúttal szegregációs folyamata számos tudományos kérdést vet föl. Ezen kérdések megválaszolása már nem lehetséges az egységes rendőrségi modellhez kötötten. Amíg a közbiztonsági és rendészeti ágazat igazodási pontja az államigazgatási szabályozás, addig a bűnügyi tevékenység elsősorban az igazságügyi szabályozási folyamat része. A rendvédelmi-rendészeti csapattevékenység irányító jogszabályai pedig az Alkotmány és az egyes rendvédelmi szervezetekre (például a rendőrség, a büntetés-végrehajtás, a határőrség) vonatkozó külön törvények. Látható tehát, hogy a rendőrségre, mint egységes egészre vonatkozó megállapítások több forrásból táplálkoznak, ezért az egyes források konzekvenciáinak és gondolatiságának kiterjesztése más ágazatokra megalapozatlan és téves döntésekhez vezethet az egész rendőrség helyét, szerepét és feladatrendszerét illetően.

Valójában tudományos kérdésekkel bajlódnak az önkormányzatok is, amikor az illetékességi területük rendjének fenntartásával kapcsolatos törvényi kötelezettségük és az erőszak állami monopóliumának kérdése közötti összefüggéseket feszegetik.

Nemkülönben várják a tudomány válaszait a vállalkozásként személy-és vagyonvédelmi tevékenységet végzők: vajon a rendészeti profiltisztítás eredményeként milyen új területeken nyílik számukra üzleti esély?

A rendészeti tevékenységet szükebben értelmezve, meg kell határoznunk azokat az elvileg tisztázatlan feszültségpontokat, melyeket az állami kötelezettségek és a közbiztonság, mint kooperációs társadalmi termék közötti összeütközések generálnak.

Fotó: MRTT

Prof. Dr. Korinek László elnök megválasztását követően köszönti a tagságot

A szakmai kihívások sorában megkülönböztetetten kell kezelnünk a bűnmegelőzés kérdését. Ismerős az a hosszú előkészítő folyamat, amely a bűnmegelőzés társadalmi programjában öltött testet, parlamenti határozat és a kormány intézkedési terve formájában. Ez a stratégia az államra, az önkormányzatokra és a civil társadalomra jelentős figyelmet fordít, a rendészeti igazgatást pedig olyan kontroll-mechanizmusnak fogja fel, ami külön stratégiát igényel.

A bűnmegelőzés társadalmi programja nagy terhet vesz le a rendészeti szervek válláról, amikor a bűnmegelőzést társadalmi közös feladatként definiálja. Ezen társadalmi palettán a rendészeti szerveknek meg kell találniuk helyüket és „színüket", értelmezniük kell a „rendészeti bűnmegelőzés" fogalmát, ki kell alakítaniuk a társadalmi program alrendszereként a saját cselekvési sávjukat és repertoárjukat.

Még hosszasan sorolhatnánk azon szakmai kihívásokat, amelyek még sok tekintetben várják a rendészettudomány válaszait. Az előzőekben villanásszerűen felvetett kérdések sorát azonban feltétlenül ki kell egészítenünk a legnagyobb kihívásokkal: a schengeni csatlakozás kérdésével, a migráció és a menekültügy problémáival, a szabadság és/vagy adatvédelem dilemmájával, az öko-rendészet súlyának megfelelő kezelésével, a rendészeti humán-fordulat végrehajtásának szükségességével, a békefenntartó tevékenység rendészeti tartalmának meghatározásával, a rendészeti szervek gazdálkodási (tervezési) sajátosságainak érvényesítési igényével, a katasztrófák elleni védekezés és a polgári védelem tárcák közötti felelősségi viszonyainak tisztázásával és újraosztásával, a büntetés-végrehajtás új típusú feladataival, a terror-fenyegetés elleni közös állami és társadalmi fellépés rendező elveinek meghatározásával, a központi-területi-helyi szer-

vek közötti viszonyrendszer újraszabályozásának kérdéskörével, a hivatásos állomány nyugállományba vonulást követő ijesztő mértékű halálozási rátájának tanulmányozásával, és még tetszés szerint folytathatnánk a sort olyan kérdésekkel, amelyek mind-mind a rendészettudománytól remélik a választ.

A Társaság szervezeti és működési céljai

A Magyar Rendészettudományi Társaság szervezeti felépítése jelzi, hogy a Tagozatokon belül működő Szakosztályokat tekintjük az érdemi tudományos munka terepének. A Társaság felépítése jelenleg funkcionális jelleget tükröz, de nagyobb létszámú jelentkező esetén szükség lehet a területi-ágazati szervezési rend érvényesítésére is, amit indokol a jelenleg 400 főt meghaladó taglétszám is.

A Társaság, mint önálló társadalmi szervezet függetlenségét, a Tagozatok és a Szakosztályok esetében értelemszerűen az együttműködő szakmai szervezetekkel való legszorosabb kapcsolat elfogadásával értelmezzük. Ez az együttműködés azonban nem érintheti az alkotói szabadság érvényesülését. A Társaság nem válhat „udvari költők" gyülekezetévé, jóllehet tisztában vagyunk azzal, hogy működésünk anyagi-pénzügyi lehetőségei sok tekintetben függenek az együttműködő állami szervek és vállalati korporációk megrendelési hajlandóságától. Az alkotói szabadság nem lehet adás-vétel tárgya.

Rövid távú célunk a szervezet-építés Alapszabály szerinti beállási szintjének elérése, a Tagozatok megalakítása és működésének beindítása, Ügyrendjüknek a Közgyűlés általi megerősítése.

Középtávú célként a minőségi tudományos tevékenység teljesítési indikátorainak meghatározását, munkaterv szerinti szervezeti életet, önálló honlapot, a „Rendészettudományi Füzetek" mint publikációs lehetőség megjelentetését, a „Rendészettudományi Szószedet" elkészítését, a nemzetközi kapcsolatok kialakítását jelölhetjük meg, mint talán a legfontosabbakat.

Hosszú távú (stratégiai) célunk a rendészettudomány teljes körű definiálása, akadémiai elfogadtatása, akadémiai és/vagy kormányzati kutató bázis megteremtésének előmozdítása.

Céljaink meghatározása a munkatervekben ölt testet. Ebben nem a hivatali szemlélet, hanem a következetes, szisztematikus tudományos (kutatási) rend kialakítása vezérli az elnökséget. Nem törekszünk mennyiségi növekedésre, ezért nem stratégiai célunk a taglétszám folyamatos növelése. Nem létszámunkat, hanem értékeinket kívánjuk gyarapítani.

Mégis örülünk minden belépni szándékozónak, mert jól tudjuk, hogy minden fejlődés előfeltétele a kritikus tömeget elérő növekedés.

Szervezeti és tudományos tevékenységünk közben nem feledkezünk meg arról sem, hogy a világ megismerésének nagyon fontos, de mégis csak egyik lehetséges módja/útja a tudományos megismerés. Ezért értékeljük az ún. „hétköznapi tapasztalat", a „hit" és az „intuíció" jelentőségét is a megismerési folyamatban. Értékesek számunkra azok a tagjaink, akik a szakmai tapasztalat, mint a „tudomány előtti terület" leíróiként járulnak hozzá a Társaság sikereihez.

Megbecsüljük érdeklődő, tanulni vágyó, vagy egyszerűen csak szimpatizáns tagjainkat. Szerepük nélkülözhetetlen, miként a nézőké, akik nélkül nincs előadás sem. Műértő reagálásuk létszükséglet a kutatók számára.

Tisztelettel fogadunk minden támogatót. Tudjuk és megértjük, hogy sok értékes ember és szervezet, más és más értékválasztás alapján az élet más és más területeit preferálja, ezért különösen értékesek számunkra azok a talán már más irányban elkötelezett támogatóink, akik szimbolikus reprezentációjukkal tesznek hitet Társaságunk mellett.

Megkülönböztetett tisztelet kell, hogy övezze azonban választott tisztségviselőinket az Elnökségben, a Tagozatoknál és a Szakosztályoknál egyaránt, akik kizárólag a tudomány iránti elkötelezettségüktől vezérelve, minden ellenszolgáltatás nélkül áldozzák idejüket és tehetségüket a Társaság javára.

Meggyőződésünk, hogy a Magyar Rendészettudományi Társaság képes és alkalmas a rendvédelmi-rendészeti szervek és az ezeket irányító tárcák tudományos igényeinek kiszolgálására. Bízunk abban, hogy a megrendelői oldal nemcsak megérti és belátja, hanem gyakorolja is azt a közhelyszerű tételt, hogy a legjobban megtérülő beruházás a humán- és ezen belül a tudományos beruházás.

A tudományos munkát végzők tudják, hogy ők jellemzően csak vetnek, és ritkán aratnak. A politikusok gyakran már nem is vetnek, mert tudják, biztosan nem ők fognak aratni. Az igazi államférfiak, kurzusokon és lokális érdekeken átívelő gondolkodásuknak köszönhetően kötelességüknek tartják, hogy vetniük kell, mert mindegy hogy ki arat, vetés nélkül nem lesz aratás sem.

A rendészeti szakemberek azonban kivétel nélkül már eleve azzal a céllal vetnek, hogy mások arathassák le a művelés gyümölcseit: a szabadságot, a biztonságot, az igazságosságot, az emberi méltóságot.

Ehhez a „munkához" várja a Magyar Rendészettudományi Társaság a rendészeti-rendvédelmi szakemberek önzetlen támogatását.